

UOHSX00DQI45

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka:

ÚOHS-R0131/2020/VZ

Číslo jednací:

ÚOHS-26371/2020/322/MPe

Brno 25. srpna 2020

V řízení o rozkladu ze dne 25. 6. 2020 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne obviněným –

- **Správa železnic**, státní organizace, IČO 70994234, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-17269/2020/523/JMa ze dne 9. 6. 2020 vydanému ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0163/2020/VZ ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání veřejné zakázky „**Tunel Ejpovice – inženýrská činnost a technický dozor investora pro stavební práce v rámci stavby Modernizace trati Rokycany – Plzeň**“ v jednacím řízení bez uveřejnění na základě výzvy k podání nabídek ze dne 29. 6. 2017, přičemž oznámení o změně zakázky během jejího trvání bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 18. 8. 2017 pod ev. č. zakázky 479374 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 18. 8. 2017 pod ev. č. 2017/S 157-326144,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-17269/2020/523/JMa ze dne 9. 6. 2020 vydané ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0163/2020/VZ

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle § 248 zák. č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 téhož zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté zákona, obdržel podnět s žádostí o prošetření postupu zadavatele – Správa železnic, státní organizace, IČO 70994234, se sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1, (dále jen „**obviněný**“ nebo též „**zadavatel**“) – při zadávání veřejné zakázky „Tunel Ejpovice – inženýrská činnost a technický dozor investora pro stavební práce v rámci stavby Modernizace trati Rokycany – Plzeň“ v jednacím řízení bez uveřejnění na základě výzvy k podání nabídek ze dne 29. 6. 2017, přičemž oznámení o změně zakázky během jejího trvání bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 18. 8. 2017 pod ev. č. zakázky 479374 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 18. 8. 2017 pod ev. č. 2017/S 157-326144, (dále jen „**veřejná zakázka v JŘBU**“).
2. Na základě skutečností obsažených v podnětu si Úřad vyžádal od obviněného jeho stanovisko k věci a dokumentaci o zadávacím řízení předmětné veřejné zakázky zadávané v JŘBU. Obviněný Úřadu následně zaslal své vyjádření k podnětu ze dne 20. 12. 2019, v němž uvedl své stanovisko k předmětným pochybením a svá tvrzení opřel o znalecký posudek Ing. Jiřího Růžičky, jež byl vypracován dne 30. 5. 2017, tedy před zadáním veřejné zakázky v JŘBU, (dále jen „**znalecký posudek**“).
3. Dne 30. 1. 2020 zaslal Úřad obviněnému žádost o stanovisko č. j. ÚOHS-03168/2020/523/GHo, jejímž prostřednictvím žádal obviněného o objasnění řady otázek v souvislosti s nastalou potřebou prodloužení realizace veřejné zakázky a podložením tvrzení obviněného důkazními prostředky. Dne 7. 2. 2020 obdržel Úřad k dané věci stanovisko obviněného.

---

¹ Je-li v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení předmětného řízení na veřejnou zakázku.

4. Po prostudování předložených dokumentů a stanoviska obviněného ovšem Úřad shledal, že se obviněný dopustil přestupku dle § 268 odst. 1 písm. a) zákona, neboť nebyly v projednávaném případě naplněny podmínky pro zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění, (dále jen „**JŘBU**“).
5. O spáchání přestupku rozhodl Úřad příkazem ze dne 20. 4. 2020, č. j. ÚOHS-11794/2020/523/GHo (dále jen „**příkaz**“), jež byl obviněnému doručen dne 21. 4. 2020. Předmětným příkazem byla obviněnému uložena pokuta za spáchaný přestupek ve výši 500 000 Kč.
6. Dnem doručení příkazu obviněnému bylo dle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zahájeno správní řízení z moci úřední.
7. Proti příkazu podal obviněný dne 28. 4. 2020 odpor (dále jen „**odpor**“), čímž se předmětný příkaz ve smyslu § 150 odst. 3 správního řádu ruší a řízení pokračuje.
8. Dne 6. 5. 2020 doručil obviněný Úřadu své vyjádření, v němž převážně zopakoval již přednesenou argumentaci a závěrem trval na naplnění podmínek pro postup v JŘBU dle § 63 odst. 3 písm. a) a b) zákona. Obviněný ve vyjádření konstatoval, že by mělo být správní řízení dle § 257 písm. f) zákona zastaveno.

II. Napadené rozhodnutí

9. Dne 9. 6. 2020 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-17269/2020/523/JMa ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0163/2020/VZ (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
10. Úřad výrokem I napadeného rozhodnutí rozhodl, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 55 zákona, když veřejnou zakázku zadal v JŘBU, aniž by k tomu byly splněny zákonem stanovené podmínky. Úřad výrokem II uložil obviněnému za spáchání uvedeného přestupku pokutu podle § 268 odst. 2 písm. a) zákona ve výši 500 000 Kč. Výrokem III Úřad dále uložil obviněnému povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
11. Své rozhodnutí Úřad odůvodnil tím, že výkon činnosti technického dozoru není jedinečným uměleckým dílem či výkonem ve smyslu § 63 odst. 3 písm. a) zákona, jak tvrdí obviněný. Technický dozor na stavebním díle totiž nelze považovat za plnění závislé na jedinečných uměleckých vlastnostech dodavatele. Obviněný v předmětné věci rovněž nedokázal neexistenci hospodářské soutěže z technických důvodů ve smyslu § 63 odst. 3 písm. b) zákona, neboť nelze vyloučit, že existují tuzemští i zahraniční dodavatelé, kteří by byli způsobilí se o předmětnou veřejnou zakázku ucházet, pokud by obviněný použitím JŘBU nevyloučil hospodářskou soutěž. Úřad navíc z dokumentace zjistil, že v době zadávání původní veřejné zakázky v otevřeném zadávacím řízení zde existoval minimálně jeden další dodavatel, který splňoval kvalifikační předpoklady stanovené obviněným, proto je nepochybné, že podmínky pro zadání veřejné zakázky v JŘBU nebyly naplněny. Úřad k dané věci uvedl, že je srozuměn s tím, že se v daném případě jedná o velmi složité postupy, jež vyžadují součinnost původního dodavatele, zejména při předání informací a dokumentace případnému novému vybranému dodavateli, nicméně dodal, že obviněný měl dostatek času připravit případný přechod činnosti technického dozoru na nového dodavatele, neboť potřeba zajistit technický dozor na předmětné stavbě po dobu delší,

než se kterou počítala smlouva na plnění veřejné zakázky, vyvstala již v roce 2015, přičemž JŘBU bylo zadáno až v roce 2017, a proto ani této námitce obviněného nepřikládal Úřad žádnou relevanci.

12. Úřad se v napadeném rozhodnutí zabýval rovněž otázkou cenového nárůstu, jež po uzavření dodatku č. 3 dne 28. 7. 2017 (dále jen „**dodatek č. 3**“) ke smlouvě ze dne 5. 9. 2014 uzavřené mezi obviněným a vybraným dodavatelem – konsorciem Sdružení pro Tunel Ejpovice vzniklým na základě smlouvy o konsorciu ze dne 28. 3. 2014, jehož členy jsou t. č. Inženýring dopravních staveb a.s., IČO 27923673, t. č. se sídlem Na Moráni 3/360, 128 00 Praha 2, a SATRA, spol. s.r.o., IČO 18584209, t. č. se sídlem Sokolská 32, 120 00 Praha 2, (dále jen „**konsorcium**“) – tvořil 60 % celkové hodnoty původní veřejné zakázky zadávané v otevřeném řízení. Takový cenový nárůst je dle Úřadu nutno považovat za významné rozšíření rozsahu plnění veřejné zakázky ve smyslu § 222 odst. 3 písm. c) zákona, tedy za podstatnou změnu veřejné zakázky, jež bez nově proběhlého zadávacího řízení na veřejnou zakázku není dle § 222 odst. 1 zákona možná.
13. Závěrem Úřad sdělil, že důkazní břemeno při prokazování splnění podmínek pro užití JŘBU leží na obviněném, přičemž v tomto případě obviněný neprokázal naplnění předemných podmínek ve smyslu § 63 odst. 3 zákona.

III. Námitky rozkladu

14. Dne 25. 6. 2020 podal obviněný Úřadu rozklad z téhož dne proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 10. 6. 2020. Rozklad byl podán v zákonné lhůtě.
15. Obviněný v rozkladu namítá, že Úřad nesprávně nahlíží na skutkový stav věci, neboť v tomto případě se nejedná primárně o posouzení otázky, zda na trhu existují další kvalifikovaní dodavatelé, jež jsou schopni služby technického dozoru řádně a v souladu s požadavky zadavatele poskytnout, nýbrž je stěžejní spíše posouzení toho, zda je možné služby původního technického dozoru předat v takové fázi rozpracovanosti tunelové stavby, přičemž obviněný trvá na tom, že toto není možné. Obviněný dodává, že zhotovování tunelu je v daném případě nutno chápat jako tvorbu unikátního díla, jelikož realizace tunelových staveb je s ohledem na různou variabilitu podloží vždy unikátní a ve stejných podmínkách neopakovatelnou stavbou. Dle obviněného právě z tohoto vyplývá nemožnost změny technického dozoru, zejména také s ohledem na fázi značné rozpracovanosti stavby tunelu. Dle obviněného má konsorcium veškeré potřebné znalosti a „know how“ získané po 3,5 letech působení na takto unikátní stavbě a tyto zkušenosti původního technického dozoru není možné předat v rámci dokumentace při ukončení plnění technického dozoru konsorcia. Obviněný k tomuto shrnuje, že tedy není možné předat veškeré informace související s provedením díla tak, aby nebylo nutné požadovat součinnost ze strany konsorcia.
16. Úřad dle obviněného zakládá své rozhodnutí na svých domněnkách bez jakéhokoliv reálného empirického poznatku, neboť pro své rozhodnutí žádné šetření ohledně problematiky možné změny technického dozoru a jejího dopadu na dokončení veřejné zakázky neprovedl. Úřad rovněž neuvedl jediný konkrétní případ možné změny technického dozoru v průběhu takto rozsáhlé podzemní stavby, ačkoliv je dle jeho tvrzení taková změna možná. Obviněný naopak podložil svá tvrzení o nemožnosti změny technického dozoru v projednávaném případě

zejména znaleckým posudkem znalce Ing. Jiřího Růžičky, CSc., který se detailně zabýval možnou aplikací JŘBU s důrazem na technická specifika a unikátnost předmětné stavby, a také vyjádřením Ing. Otakara Hasíka, autorizovaného inženýra pro geotechniku a dopravní stavby, (dále jen „**odborné vyjádření**“), jež uvedl, že změna technického dozoru v polovině takové stavby není možná. Úřad však dle obviněného jejich tvrzení nezohlednil a naopak je pouze rozporoval.

17. Obviněný shrnuje, že svěření předmětné činnosti jinému dodavateli v této fázi rozpracovanosti stavby by vážně ohrozilo dokončení samotného projektu a představovalo tak neúnosné riziko hrozby zmaření celého díla. Obviněný se zřetelem k výše uvedenému shledává, že v daném případě došlo k naplnění podmínek ve smyslu § 63 odst. 3 písm. a) a b) zákona, a proto konstatuje, že užil pro zadání veřejné zakázky JŘBU v souladu se zákonem.
18. Závěrem obviněný dodává, že uložená sankce ve výši 500 000 Kč byla uložena v rozporu s právními předpisy, neboť obviněný svým postupem nenaplnil skutkovou podstatu tvrzeného přestupku. Obviněný rovněž zpochybňuje i samotnou výši pokuty, jež považuje za zcela nepřiměřenou.

Závěr rozkladu

19. Obviněný navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil, nebo aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

IV. Řízení o rozkladu

20. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

21. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o přestupcích**“), přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
22. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je shora uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem přistoupil k potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí podaného rozkladu.

V. K námitkám rozkladu

23. Navrhovatel v rozkladu namítá, že byly naplněny podmínky pro zadání veřejné zakázky v JŘBU ve smyslu § 63 odst. 3 písm. a) a b) zákona, a proto postupoval správně. Svůj postup navíc náležitě odůvodnil a podložil znaleckým posudkem i odborným vyjádřením, přičemž Úřad sám žádné šetření neprovedl.

Relevantní ustanovení zákona

24. Podle § 55 zákona pro zadání veřejné zakázky v nadlimitním režimu může zadavatel použít otevřené řízení nebo užší řízení a za splnění dále uvedených podmínek také jednací řízení s uveřejněním, jednací řízení bez uveřejnění, řízení se soutěžním dialogem nebo řízení o inovačním partnerství.
25. Podle § 63 odst. 3 zákona zadavatel může také použít jednací řízení bez uveřejnění, pokud veřejná zakázka může být splněna pouze určitým dodavatelem, neboť
- a. předmětem plnění veřejné zakázky je jedinečné umělecké dílo nebo výkon,
  - b. z technických důvodů neexistuje hospodářská soutěž, nebo
  - c. je to nezbytné z důvodu ochrany výhradních práv včetně práv duševního vlastnictví.
26. Podle § 63 odst. 4 zákona jsou podmínky podle odstavce 3 písm. b) a c) splněny pouze v takovém případě, že nelze využít jiného postupu a že zadavatel nestanovil zadávací podmínky veřejné zakázky s cílem vyloučit hospodářskou soutěž.

K otázce naplnění podmínek pro zadání veřejné zakázky v JŘBU

27. Pro zadání veřejné zakázky zadavatel obecně může ve smyslu § 55 zákona užít JŘBU. Jedná se však o specifický druh zadávacího řízení, při jehož použití dochází k výraznému omezení hospodářské soutěže, mnohdy i k jejímu úplnému vyloučení. Se zřetelem k uvedenému je proto možnost užití tohoto druhu zadávacího řízení podmíněna splněním taxativně stanovených podmínek. Tyto podmínky je navíc nutné vykládat restriktivně, jak dovodil Soudní dvůr EU, (dále jen „SDEU“) ve svém rozsudku ze dne 10.3.1987, ve věci C-199/85 *Komise v. Itálie*. Jedná se tedy pouze o výjimku z otevřenějších druhů zadávacího řízení.
28. V návaznosti na již uvedené je vhodné k podmínkám pro zadání veřejné zakázky v JŘBU dodat, že *„důkazní břemeno ohledně jejich existence je na zadavateli. Důvody vedoucí zadavatele k zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění by proto měly být v dokumentaci o zadání veřejné zakázky náležitým způsobem doloženy. Pro posouzení podstaty projednávané věci je proto určující, zda tomu tak skutečně bylo. Jinými slovy, je potřeba posoudit, zda tvrzení žalobce vycházejí z náležitě podložených důvodů pro volbu příslušného druhu zadávacího řízení v zadávací dokumentaci a jsou opřeny o náležitě zjištěný skutkový stav věci.“* (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2020, č. j. 29 Af 31/2019-85). Dané vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně lze odkázat například na rozsudek ze dne 4. 10. 2019, č. j. 62 Af 20/2018-126, v němž je uvedeno, že: *„S ohledem na charakter jednacího řízení bez uveřejnění jako jedné z výjimek z jinak povinného použití ‚otevřenějších‘ zadávacích řízení, jak bylo opakovaně dovozeno shora citovanou judikaturou (formálně sice podle ZVZ ani podle ZZVZ nejde o ‚výjimku‘, materiálně však jednací řízení bez uveřejnění ‚výjimkou‘ z jinak povinného použití ‚otevřenějších‘ zadávacích řízení je), je na zadavateli, aby v případě zahájení přezkumného řízení žalovanému nejen tvrdil, že podmínky pro použití jednacího řízení bez uveřejnění byly splněny, nýbrž současně v souladu s § 52 správního řádu důsledně (a při použití jednacího řízení bez uveřejnění o to důsledněji) splnil svoji povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení ohledně oprávněnosti použití jednacího řízení bez uveřejnění.“* K otázce přenesení důkazního břemene na zadavatele se Nejvyšší správní soud vyjadřoval také v rozsudku

ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012-61, a dalších, z čehož je patrné, že se jedná o ustálený právní názor správních soudů. Ostatně k otázce přenesení důkazního břemene na zadavatele se vyjadřoval i SDEU například v rozsudku ze dne 14. 9. 2004, ve věci C-385/02 *Komise v. Itálie*, kde mj. uvedl, že: „*důkazní břemeno ohledně existence výjimečných podmínek odůvodňujících výjimku nese ten, kdo se jich dovolává.*“ Lze proto shrnout, že při prokazování splnění podmínek pro použití JŘBU dochází na základě názorů soudů k přenesení důkazního břemene na zadavatele. Je to tedy právě zadavatel, kdo prokazuje naplnění podmínek pro zadání veřejné zakázky postupem v JŘBU.

29. V šetřeném případě obviněný zadal veřejnou zakázku v JŘBU postupem dle § 63 odst. 3 písm. a) a b) zákona, neboť: „*činnost Dodavatele je v podmínkách stavby s názvem Modernizace trati Rokycany - Plzeň (dále též ‚Stavba‘) jedinečná a z technických důvodů neexistuje hospodářská soutěž. Vzhledem k jedinečnosti technologií a technologických postupů, užitých při Stavbě, jejímu rozsahu a pokročilé fázi je oslovený Dodavatel fakticky jediným možným dodavatelem, který je schopen vykonávat technický dozor investora tak, aby byla Stavba řádně a včas dokončena a došlo k uvedení Stavby do provozu v souladu s povinnostmi Zadavatele na zajištění dopravní obslužnosti v daném regionu.*“²
30. Dle komentářové literatury je zapotřebí, aby při zadávání veřejné zakázky dle § 63 odst. 3 zákona bylo „*objektivně a jednoznačně prokázáno, že veřejnou zakázku je **schopen splnit** pouze jeden určitý dodavatel, a to z důvodů uvedených v písmenech a) až c). Musí tedy být dána objektivní nemožnost ostatních dodavatelů poskytnout zadavateli požadované plnění. (...) Při posuzování skutečnosti, zda existuje jen jeden určitý dodavatel, který je schopen splnit veřejnou zakázku, nesmí zadavatel vycházet jen z dodavatelů působících na území České republiky. Aby nedošlo k omezení vnitřního trhu Evropské unie, je bezesporu nutné vycházet i z dodavatelů na celém území Evropské unie.*“ (viz MACEK, Ivo, DERKOVÁ, Romana, BARTOŇ, Daniel a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Praktický komentář s judikaturou.* Praha: Leges, 2017, s. 245).
31. K otázce naplnění podmínek pro zadání veřejné zakázky postupem v JŘBU, uvádí obviněný v rozkladu, že prokázal objektivní neexistenci více než jednoho dodavatele kvalifikovaného pro plnění předmětné veřejné zakázky, přičemž toto dokládá primárně znaleckým posudkem, dle kterého tedy neexistují dvě tunelové stavby, jež by byly raženy ve stejných či alespoň obdobných podmínkách. Znalec navíc dodal, že se se změnou technického dozoru v průběhu stavby u takto rozsáhlých podzemních staveb doposud nesešel. Technický dozor je dle obviněného nezbytný již od počátku této stavby³, a proto tento získává těžko přenositelné znalosti a zkušenosti související s konkrétními podmínkami technicky velmi náročné a ojedinělé podzemní stavby. Jedná se proto dle obviněného o jedinečné umělecké dílo. Dle obviněného totiž byla úloha původního technického dozoru pro řádné plnění projektu nezastupitelná a bez znalostí a zkušeností získaných původním technickým dozorem proto nelze řádně plnit veřejnou zakázku. Obviněný proto užil JŘBU, neboť reálně neexistovala přiměřená alternativa jiného dodavatele, kdy tato neexistence stojí na zcela objektivních základech. V projednávaném případě tedy nastal případ neexistence hospodářské soutěže z technických důvodů.

² Viz Výzva k podání nabídky ze dne 29. 6. 2017.

³ Povinnost mít technický dozor na stavbě financované z veřejných prostředků je navíc zákonnou povinností dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů.

32. Všem výše uvedeným tvrzením však není možné přisvědčit, neboť nijak neprokazují naplnění podmínek pro užití JŘBU dle § 63 odst. 3 písm. a) a b) zákona. Konkrétně pak k naplnění podmínek pro postup v JŘBU a námitkám obviněného uvádím následující.
33. Jestliže obviněný odůvodnil postup dle § 63 odst. 3 písm. a) zákona tím, že se v případě tunelových staveb, jakožto staveb podzemních, jedná o zcela výjimečné stavby, neboť je s ohledem na různou variabilitu podloží nelze ve stejných podmínkách znovu vybudovat a jedná se proto o zcela unikátní dílo, přičemž znalosti a „know-how“ získané při poskytování technického dozoru na takto unikátní stavbě jsou dle obviněného vskutku nepřenositelné pouze v rámci dokumentace o poskytovaném plnění, a proto jsou nepochybně naplněny důvody pro zadání veřejné zakázky postupem dle § 63 odst. 3 písm. a) zákona, nelze s tímto z níže uvedených důvodů souhlasit.
34. Dle předmětného ustanovení zákona se totiž musí jednat o jedinečné umělecké dílo nebo umělecký výkon. Definice díla a uměleckého výkonu obsahuje § 2 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**autorský zákon**“), resp. § 67 odst. 1 autorského zákona. Komentářová literatura k těmto ustanovením uvádí následující.
35. *„Autorský zákon stanoví legální normativní definici děl jako předmětů ochrany právem autorským tím, že stanoví jejich kumulativní legální pojmové znaky. (...) Z hlediska pojmových znaků podle autorského zákona musí jít kumulativně:*
- a) o výsledek tvůrčí činnosti autora (fyzické osoby),*
  - b) Jedinečnost díla jako výsledku tvůrčí činnosti,*
  - c) Povahovou vlastnost díla být objektivně (tj. smysly) vnímáno jako výsledek (i součást) tvůrčí kategorie umění, a v něm zvláště umění literárního, anebo tvůrčí kategorie vědy,*
  - d) Vyjádření v jakékoli smysly vnímatelné (objektivně sdělitelné neboli jinými osobami seznatelné) podobě (v tzv. vnější formě).“*
- (TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. § 2 [Autorské dílo]. In: TELEEC, Ivo, TŮMA, Pavel. *Autorský zákon*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 7.)
36. *„Umělecký výkon je povahově (a pojmově), tj. v podstatě ontologicky, spjat s osobností výkonného umělce (svého tvůrce), neboť je výronem jeho zvláštních vlastností, citu a intelektu, stejně jako i třeba jen okamžité tvůrčí dispozice, a proto nese význačnou měrou osobitý ráz vyplývající z osobnosti svého původce. Z toho pak vyplývá, že prakticky ani není povahově možné skutečné opakování téhož výkonu (ani tímtež výkonným umělcem), nýbrž se jedná o nové provedení díla uměleckým výkonem. (Viz Hermann-Otavský, 1928.) Pojem autorskoprávní individuality (viz komentář k § 2 odst. 1) je proto možno vztáhnout a uplatnit obdobně i na umělecké výkony (srov. rovněž DZ).“*
- (TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. § 67 [Umělecký výkon a výkonný umělec]. In: TELEEC, Ivo, TŮMA, Pavel. *Autorský zákon*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 736.)
37. V případě výkonu dozorových činností na předmětné tunelové stavbě nejde o dílo, které by bylo výsledkem tvůrčí činnosti autora v kategorii umění a které by bylo neoddělitelně spjato s osobním výkonem autora. Předmětný výkon dozorových činností tedy nenaplnuje pojmové znaky díla ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona a ani jej nelze podřadit pod umělecký

výkon ve smyslu § 67 autorského zákona. Jak již Úřad uvedl v bodě 56 odůvodnění napadeného rozhodnutí: *„Přestože Úřad nerozporuje, že Stavba jako taková může být díky svým specifickým dílem unikátním, nelze ji v žádném případě označit za dílo umělecké, jehož provedení je vázáno na jedinečné umělecké vlastnosti dodavatele Stavby. (...) O to spíše pak nemůže být za umělecké dílo považována technická dozorová činnost nad takovým dílem.“* Se závěrem Úřadu se v otázce naplnění podmínky pro zadání veřejné zakázky v JŘBU dle § 63 odst. 3 písm. a) zákona zcela ztotožňuji a zároveň považuji námitku obviněného spočívající v tom, že se Úřad odmítal zabývat unikátností tunelových staveb za lichou. Povinností Úřadu je posoudit naplnění podmínek pro obviněným zvolený postup na základě obviněným předložených důkazních prostředků a následně kriticky zhodnotit, zda tyto byly naplněny. Úřad v daném případě konstatoval, že se jedná skutečně o specifickou či dokonce unikátní stavbu, přičemž dodal, že ji ovšem nelze považovat za umělecké dílo. Nelze však říci, že by se Úřad povahou tunelové stavby vůbec nezabýval či ji pro svůj závěr nijak nezohlednil, jak tvrdí obviněný, neboť Úřad tak učinil, ačkoliv obviněnému v daném nepřisvědčil. K tomuto lze dále říci, že ani skutečnost, že stejnou metodou doposud nebyl jiný tunel ražen, z této stavby, natož pak technického dozoru na této stavbě, nedělá umělecké dílo. Pokud bychom přijali názor obviněného, pak by takovým uměleckým dílem mohla být každá nová, výjimečným způsobem či za výjimečných podmínek vytvořená stavba. K tvrzením obviněného tedy nezbyvá než dodat, že již z podstaty věci nelze tunelovou stavbu považovat za umělecké dílo či výkon umělecké činnosti, a tudíž na daný případ předmětné ustanovení zákona nelze použít. Naplnění podmínek dle § 63 odst. 3 písm. a) obviněný neprokázal.

38. Obviněný dále opřel svůj postup o naplnění podmínek dle § 63 odst. 3 písm. b) zákona s tím, že je konsorcium jediným dodavatelem, jež v takové fázi rozpracovanosti předmětné tunelové stavby je způsobilý řádně plnit technický dozor, neboť tento má ojedinělé zkušenosti a „know-how“ k této konkrétní stavbě. Svěření plnění činnosti technického dozoru by tak dle obviněného v dané fázi stavebního procesu znamenalo neúměrné zatížení a vážně by ohrozilo dokončení daného projektu s významnou hrozbou zmaření celého díla. Dle obviněného v době zadávání veřejné zakázky v JŘBU neexistovala hospodářská soutěž, a proto byl nucen tuto veřejnou zakázku zadat již stávajícímu dodavateli činnosti technického dozoru, tedy konsorciu. Obviněný proto shledává naplnění podmínek pro postup dle § 63 odst. 3 písm. b) zákona.
39. K tvrzením obviněného se Úřad vyjádřil již v bodech 58 – 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž k argumentaci Úřadu je vhodné dále uvést, že z předložené dokumentace o zadávacím řízení nepochybně vyplývá, že v době zadávání původní veřejné zakázky na činnost technického dozoru existovali celkem dva kvalifikovaní dodavatelé, tedy existence hospodářské soutěže byla tehdy dána. Je navíc pravděpodobné, že hospodářská soutěž byla dána i v době zadávání předmětné veřejné zakázky v JŘBU. Odhlédnout nelze ani od faktu, že obviněný nevycházel ze zákonem předvídaného okruhu potenciálních dodavatelů, neboť nezohlednil existenci způsobilých zahraničních dodavatelů (v rámci Evropské unie). K tomuto nelze než souhlasit s názorem Úřadu uvedeným v bodě 64 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že: *„V šetřeném případě nebylo prokázáno, že neexistuje žádný jiný dodavatel na jednotném evropském trhu, který by byl schopen veřejnou zakázku splnit, a nebylo tak na místě, aby došlo k úplnému vyloučení hospodářské soutěže.“* Nelze přihlídnout ani k tvrzení znalce ve znaleckém posudku, v němž sdělil, že doložené reference zahraničních organizací budou nutně pouze formálním aktem,

příčemž danou práci by poté odváděli domácí nezkušení pracovníci. Toto tvrzení je pouhou spekulací, ostatně totožné uvedl i Úřad v napadeném rozhodnutí.

40. Je nepochybné, že existují významná rizika spojená se změnou technického dozoru předmětné tunelové stavby, avšak pouze tato rizika nemohou značit neexistenci hospodářské soutěže opravňující použití JŘBU při zadávání veřejné zakázky. Stejně tak nelze akceptovat odůvodnění, dle kterého není jiného postupu, poněvadž ke změně technického dozoru v průběhu budování takto rozsáhlé podzemní stavby doposud na území České republiky nedošlo. Skutečnost, že k takové změně doposud nedošlo, ještě neznamená, že tato změna není možná. O průběhu stavby a plnění funkce technického dozoru navíc musí existovat záznamy, které je možné předat případnému novému technickému dozoru a učinit tak přechod činnosti na nového dodavatele snazší. Nahlédneme-li na věc také z opačného úhlu pohledu, tedy pokud by konsorcium například zaniklo v průběhu stavby či z něj odešel významný člen, tak by rovněž zcela jistě nedošlo k zastavení stavby, přičemž by naopak bylo zapotřebí poskytnout součinnost a předat veškeré informace dalšímu odborníkovi tak, aby bylo možné stavbu dokončit. Nelze proto přisvědčit tvrzení, že změna technického dozoru není vůbec možná. Pro obviněného je tedy spíše nepraktická a nežádoucí, nikoliv nemožná. Ostatně případnou změnu technického dozoru úplně nevyloučil ani znalecký posudek či odborné vyjádření. Dle obsahu obou dokumentů totiž vyplynulo, že se jmenovaní odborníci ve své praxi se změnou technického dozoru nesečkali, proto ji zřejmě ani v takové fázi rozpracovanosti nedoporučují, nevyloučili však, že není možná. Dané dovozují z tvrzení těchto odborníků, kteří uvedli výpočet potenciálního zvýšení nákladů, jež se změnou technického dozoru případně hrozí. K tomuto je nutné sdělit, že i samotné zvýšení nákladů je spekulativní, neboť při zadání předmětné veřejné zakázky v některém z otevřenějších druhů zadávacího řízení by mohl nabídku podat kvalifikovaný dodavatel i v nižší hodnotě, než o jakou se zvýšila hodnota veřejné zakázky po uzavření dodatku č. 3, ovšem i tohle může být spekulativní. Podstatné však je, že bez jakékoliv předložené nabídky obviněný nemůže dopředu vyloučit neexistenci vhodnější a levnější varianty, když podávání nabídek v rámci otevřené soutěže eventuálním uchazečům neumožnil. V neprospěch obviněného svědčí rovněž skutečnost, že potřeba prodloužit činnost technického dozoru na předmětné tunelové stavbě vyvstala již v roce 2015, přičemž novou veřejnou zakázku zadal v JŘBU až v roce 2017, je proto nepochybné, že měl dostatek času obstarat plynulý přechod činnosti z původního technického dozoru na nový (včetně zajištění součinnosti původního technického dozoru), přičemž není vyloučeno, že by veřejnou zakázku mohlo získat znovu konsorcium, avšak v soutěži o zakázku. Odůvodnil-li tedy obviněný zadání veřejné zakázky v JŘBU naplněním podmínky dle § 63 odst. 3 písm. b) zákona, nelze ani toto odůvodnění postupu obviněného považovat za správné.
41. Obviněný při prokazování naplnění podmínek pro postup dle § 63 odst. 3 písm. a) a b) zákona neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal jejich naplnění.
42. Pokud obviněný dále v rozkladu uvádí, že Úřad zcela rezignoval na zjištění skutkového stavu věci, zejména pak že neuvedl jediný konkrétní případ, kdy by v praxi došlo ke změně technického dozoru v takové fázi rozpracovanosti podzemní stavby, jako by mělo dojít v nyní projednávaném případě, nelze tomuto přitakat. Úřad totiž není povinen dokazovat, že k výměně může dojít, popř. hledat pro své závěry příklady z praxe. V případě JŘBU totiž leží důkazní břemeno na obviněném, jež je naopak povinen prokázat Úřadu naplnění

podmínek pro uplatnění výjimky z otevřenějších druhů zadávacích řízení. K otázce převrácení důkazního břemene na zadavatele doplňuji následující.

43. Rozložení důkazního břemene v tomto specifickém druhu zadávacího řízení vyplývá již z povahy samotného JŘBU, neboť se jedná toliko o výjimku z otevřené soutěže, jež je možné využít pouze v odůvodněných případech, a pro jehož použití platí zákonem přesně stanovené podmínky. Jestliže tedy zadavatel upřednostnil tento druh zadávacího řízení, je jeho povinností prokázat, že jasnou a odůvodněnou vědomost o existenci důvodů pro postup v JŘBU měl ještě před zadáním veřejné zakázky v tomto druhu zadávacího řízení a že tento postup dokáže řádně odůvodnit. Doložení splnění podmínek pro JŘBU proto leží na zadavateli, nikoliv na Úřadu. Obdobně uvedl také Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 31 Af 17/2018-99.
44. K danému lze doplňkově také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012-53, kde tento soud konstatoval, že důkazní břemeno tedy Úřad stíhá pouze tehdy, pokud chce zpochybnit skutečnosti, u kterých unesl své důkazní břemeno zadavatel. Primárně je to však zadavatel, kdo musí naplnění podmínek pro zvolený postup prokázat.
45. Lze tedy shrnout, že s ohledem na převrácení důkazního břemene Úřad není povinen dokazovat nenaplnění podmínek pro postup v JŘBU, nýbrž je to právě obviněný, koho stíhá důkazní břemeno. Dílčí námitky související s dokazováním skutkového stavu jsem proto nepřisvědčil.
46. Jestliže obviněný v rozkladu dále uvádí, že se Úřad jen formálně vypořádal s jeho námitkami uvedenými v odporu proti příkazu, resp. ve vyjádření zadavatele ze dne 6. 5. 2020, aniž by podrobil své závěry kritické analýze, zejména pak pokud obviněný tvrdí, že Úřad nesprávně nahlíží na skutkový stav věci, jelikož v dané věci nejde o posouzení otázky, zda na trhu existují i další dodavatelé, nýbrž o posouzení toho, zda je možné služby technického dozoru předat v takové fázi rozpracovanosti tunelové stavby, nelze této argumentaci přikládat žádnou relevanci. Úřad se totiž v bodech 52–71 odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména v bodu 59 a násl.) zcela vypořádal s relevantními námitkami obviněného, zejména pak zcela jasně a srozumitelně odůvodnil, proč považuje podmínky pro zadání veřejné zakázky v JŘBU za nenaplněné. Skutečnost, že se Úřad vypořádal s námitkami obviněného jinak, než by obviněný očekával, neznamená, že by se s nimi vypořádal nedostatečně či vůbec. Úřad navíc doplňuje tezi, kterou již několikrát zopakoval Nejvyšší správní soud, a to sice, že: *„Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Druhá část argumentace je rovněž nepřiléhavá, neboť ze zákonného znění § 63 odst. 3 explicitně vyplývá, že JŘBU lze užít v případě, že veřejná zakázka může být splněna pouze určitým dodavatelem. Pokud tedy obviněný stavěl svá tvrzení o nutnosti zadat veřejnou zakázku v JŘBU v kontextu tvrzení uvedeného v bodě 10 rozkladu, a sice že rozhodujícím faktorem je fáze rozpracovanosti stavby a nikoliv neexistence jiného způsobilého dodavatele, pak je tento základ pro volbu daného druhu zadávacího řízení zcela nesprávný. Zákon totiž hovoří

zcela jasně, když stanoví podmínky pro uplatnění JŘBU. Ze závěrů předložených důkazních prostředků navíc není patrné, že by nebylo skutečně jiného postupu, než zadat veřejnou zakázku v JŘBU.

Shrnutí

47. Závěrem lze shrnout, že obviněný neprokázal naplnění podmínek pro postup dle § 63 odst. 3 písm. a) a b) zákona. Činnost technického dozoru totiž nelze chápat jako umělecké dílo či výkon umělecké činnosti a za umělecké dílo nelze považovat ani samotnou podzemní stavbu tunelu Ejpovice, byť se jedná nepochybně o unikátní stavbu. V daném případě je navíc patrné, že v době zadávání veřejné zakázky v JŘBU existovala hospodářská soutěž a činnost technického dozoru mohla být plněna i jiným kvalifikovaným dodavatelem. Ačkoliv by změna technického dozoru v takové fázi rozpracovanosti rozsáhlé podzemní stavby, jakou je tunel Ejpovice, znamenala velmi náročný přesun činností, k jakému pravděpodobně na území České republiky doposud nedošlo, nebyla eventuelní změna technického dozoru ani odbornou veřejností v předložených důkazních prostředcích vyloučena. S ohledem na vše výše uvedené proto musím konstatovat, že obviněný jednal v rozporu se zákonem, když zadal veřejnou zakázku v JŘBU, neboť pro tento postup nebyly splněny zákonem stanovené podmínky.

K uložení pokutě

48. Obviněný v rozkladu uvádí, že pokuta byla uložena v rozporu s podmínkami správního trestání, jelikož obviněný svým postupem nenaplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 268 odst. 1 písm. a) zákona. Zároveň obviněný považuje stanovenou výši pokuty za zcela nepřiměřenou, přičemž dodává, že za předpokladu shledání naplnění skutkové podstaty výše kvalifikovaného přestupku měla být uložena pokuta pouze v symbolické výši, nikoliv ve výši 500 000 Kč.
49. Argumentaci obviněného ovšem nelze přisvědčit, neboť k naplnění skutkové podstaty s ohledem na výše uvedené nepochybně došlo a pokuta byla uložena spíše nižší, než je zákonem stanovená horní hranice výše pokuty ve smyslu § 268 odst. 2 písm. a) zákona, jež činí 10 % hodnoty veřejné zakázky nebo až 20 000 000 Kč.
50. K předmětné námitce je nezbytné rovněž uvést, že výše pokuty nikterak nevybočuje ze zákonem nastavených hranic, stejně tak Úřad při jejím určení nepřekročil meze správního uvážení, přičemž uložil pokutu spíše nižší, než by mohl v daném případě eventuálně uložit. Pokud se obviněný odvolává na zmiňovanou rešerši výše pokut v obdobných případech, musím akcentovat, že výše pokuty se u každého jednotlivého případu přímo úměrně odvíjí od hodnoty veřejné zakázky, resp. od výše horní hranice pokuty dle konkrétního ustanovení zákona. Obviněný v daném případě totiž zjevně opomněl vzít v potaz zákonem stanovené horní hranice pokut v jednotlivých případech a zároveň nerozlišoval mezi jednotlivými skutkovými podstatami „rešeršovaných“ případů⁴, poněvadž za jednotlivé zadavatelem uvedené přestupky bylo možné uložit pokuty v různé výši právě s ohledem na odlišnost skutkových podstat a přílehlá ustanovení upravující výši pokut za tyto přestupky, a proto je daná rešerše jako celek zcela nevypovídající.

---

⁴ Viz tabulka předložená obviněným v rozkladu, bod 52, strana 9.

51. Po prostudování obviněným předložené rešerše výše pokut u obdobných případů jsem například zjistil, že u nejnižší výše pokuty - rozhodnutí Úřadu ze dne 5. 3. 2019, č. j. ÚOHS-S0094/2019/VZ-06681/2019/521/OPI, (dále jen „**odkazované rozhodnutí 1**“) bylo rozhodováno podle § 269 odst. 3 písm. b) zákona, kde je zákonem stanovena maximální výše pokuty na částku 200 000 Kč a hodnota veřejné zakázky pro uložení pokuty dle předmětného ustanovení nehraje roli. Je proto logické, že v odkazovaném rozhodnutí 1 byla uložená pokuta podstatně nižší⁵, než tomu tak bylo v nyní projednávaném případě. Vezmeme-li si další z obviněným předkládaných obdobných případů - rozhodnutí Úřadu ze dne 24. 10. 2018, č. j. ÚOHS-S0024/2018/VZ-31061/2018/511/ŠNo, (dále jen „**odkazované rozhodnutí 2**“), ve kterém byla uložena pokuta dle stejného ustanovení jako v nyní projednávaném případě, a to dle § 268 odst. 2 písm. a) zákona, dospějeme k závěru, že výše pokuty v nyní projednávaném případě byla stanovena ve vztahu k hodnotě veřejné zakázky v adekvátní výši. V odkazovaném rozhodnutí 2 totiž celková hodnota veřejné zakázky byla stanovena na 10 500 000 Kč, tedy v poloviční výši, než tomu bylo v projednávaném případě. Dodatkem č. 3 ke smlouvě na projednávanou veřejnou zakázku totiž byla stanovena hodnota veřejné zakázky zadávané v JŘBU na 19 281 605 Kč. Se zřetelem k uvedenému proto pokuta ve výši 500 000 Kč odpovídá dvojnásobku pokuty uložené v odkazovaném rozhodnutí 2⁶, kde hodnota veřejné zakázky byla téměř poloviční. Uložená pokuta v nyní projednávaném případě proto zcela odpovídá výši pokut uložených za obdobný přestupek s ohledem na celkovou hodnotu veřejné zakázky.
52. Pokud tedy obviněný vycházel pouze z výše uložených správních pokut jako takových a nezohlednil přitom celkové hodnoty jednotlivých veřejných zakázek, potažmo nerozlišoval mezi jednotlivými skutkovými podstatami přestupků, pak nepochybně nemohl dospět k jinému, než zcela mylnému závěru o nepřiměřenosti uložené správní sankce. Uzavírám proto, že předmětná výše pokuty byla zcela přiměřená.
53. Namítá-li obviněný, že Úřad postupoval v rozporu se zásadou legitimního očekávání, pak ani tomuto nelze přitakat. S ohledem na výše nastíněný postup správního uvážení Úřadu při stanovení výše pokut za obdobné přestupky a v souvislosti s provedenou rešerší obdobných případů, muselo být obviněnému patrné, že výše pokuty je zcela odpovídající a její výši proto měl a mohl očekávat.
54. S ohledem na výše uvedené nepochybně nelze vyhovět ani poslední dílčí námitce obviněného směřující do uložené správní sankce a její výše.

K zákonnosti napadeného rozhodnutí

55. Závěrem konstatuji, že jsem napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska zákonnosti, načež shrnuji, že jsem dospěl k závěru, že Úřad rozhodl v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy.
56. K zákonnosti napadeného rozhodnutí poukazuji, že Úřad zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, na zjištěný skutkový stav aplikoval relevantní ustanovení zákona, která interpretoval ve světle příslušné judikatury. Úřad řádně označil všechny podklady, z nichž při vydání napadeného rozhodnutí vycházel, načež uvedl závěry, které z těchto

⁵ Konkrétně 4 500 Kč.

⁶ Konkrétně 250 000 Kč.

podkladů zjistil a na jejichž základě dospěl ke svým závěrům. Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval, řádně odůvodnil jejich použití a výsledné napadené rozhodnutí mám za logické, srozumitelné a plně přezkoumatelné. Současně konstatuji, že jsem nezjistil procesní vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr

57. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodu uváděných v rozkladu.
58. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

Správa železnic, státní organizace, Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy